

1. rész – 1. fejezet

Az isteni elhívás a tanúságtételre

Herman Hanko

„Minden népek gyűljenek egybe, és seregeljenek össze a népségek: ki hirdethet közülök ilyet? Vagy a régieket tudassák velünk, állítsák elő tanúikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallván, ezt mondják: Igaz. Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr; és szolgálám, a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító!”

Ézsaiás 43:9–11

Bevezetés

A Protestáns Református Egyházakat¹ – ahol az evangélium szolgája vagyok – újra meg újra azzal vádolják, hogy nem tudnak részt venni az evangélizációban, és nem képesek bizonyosságot tenni azok felé, akik saját védőfalaikon kívül vannak. Szerintük azért nem lehetnek tanúk Isten és az ő Krisztusa mellett, mert ezek az egyházak nem hisznek az evangélium kegyelmes és jó szándékú ajánlatában.²

Az érvelés nagyjából így hangzik: ha valaki nem hirdetheti azt, hogy Isten minden egyes embert szeret, és mindenkit szeretne üdvözíteni, akkor nem lehet hiteles eszköz Isten kezében arra, hogy másokat a Krisztusba vetett hitre hívjon. Nem értem ennek az érvelésnek a logikáját,

---

¹A Protestant Reformed Churches egy 1924-ben alapított észak-amerikai konzervatív református felekezet. A fordító megjegyzése.

²Az evangélium jó szándékú ajánlatának (*well-meant offer*) tanítása szerint Isten minden ember üdvösségét akarja, aki csak meghallja az evangéliumot, és ezért hirdetteti számukra az ő szavát. A fordító megjegyzése.

hacsaknem valaki az evangélium minden egyes emberre vonatkozó, kegyelmes és jó szándékú ajánlatába vetett erős hite mellett azt is hiszi, hogy az üdvösség kérdésében a végső szó az ember szabad választásán múlik. Miért ne lehetne Krisztus egyházának tagja tanú, ha hiszi, hogy az üdvösség mindenestül Istentől származik, és az evangélium, amelyet szeret, Isten üdvözítő ereje mindazok számára, akik hisznek?

A Protestáns Református Egyházak ragaszkodnak ahhoz, hogy tagjaik hűséges tanúk legyenek ebben a bűnös, sötét világban. E könyv fejezeteinek – amelyek a British Reformed Fellowship családi csendeshetén elhangzott előadások szövegei – az a komoly üzenete, hogy a bizonyágtétel az egyház határozott feladata csakúgy, mint Isten minden gyermekéé, aki az egyház tagja.

Amikor a tanúságtétel jelentőségét hangsúlyozzuk, egyúttal hallgatólagosan bíráljuk a bizonyágtétel modern, evangélikál elképzeléseit és módszereit. Erős meggyőződésünk, hogy a bizonyágtétel sok elmélete és elképzelése nem igazolható a Szentírással. Az ellentmondás veszélye nélkül megállapíthatjuk, hogy a tanúságtétel hamis elképzelései és módszerei abból fakadnak, hogy nem értjük, micsoda Krisztus egyháza, és mi annak feladata a világban.

Ideje, hogy világosan leszögezzük: a Protestáns Református Egyházak sürgetnek a bizonyágtételre. Ezeket az egyházakat nem akadályozza a tanúságtételben, hogy tagadják a jó szándékú ajánlatot – éppen ellenkezőleg, valódi motivációjuk van erre a feladatra. Tanúskodásuk – mindenki máséval együtt – legyen összhangban a Szentírással!

A Szentírás felszólítása a tanúságtételre

Az egyházban mindig voltak olyanok, akik hangot adtak annak a hitüknek, hogy a tanúságtétel a nem tartozik a keresztyének feladatához. A Szentírás azonban félreérthetetlenül világosan szól a bizonyágtétel jelentőségéről. Amellett, hogy ez az újszövetségi szentek feladata, azokban a századokban is fontos volt, amikor Isten üdvözítő szándéka csak Izráel nemzetében valósult meg.

Az egyik legszembeötlőbb bizonyítékát annak, hogy az ószövetségi szenteknek is tanúskodniuk kellett, az Ézsaiás 43:9–11-ben találjuk, amelyet a fejezet elején idéztünk.

Az Ézsaiás könyve 43. fejezetének kezdetén Isten emlékezteti Júda népét arra, hogy mit tett értük korábban, most és a jövőben:

Ti vagytok az én tanúim

„Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltságodba Égyiptomot, Kúst és Sebát helyetted. Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért.” (2–4. v.).

Ők Isten különleges népe, áldottak a föld minden nemzete között, akikért Isten magát a teremtett világot is kimozdítja a helyéből, hogy biztosítsa megváltásukat a bűnből és a halálból.

Előretekintve arra az időre, amikor Isten a pogányok közül is összegyűjti az ő egyházát, Jehova arra is emlékezteti Júdát, hogy miért ilyen fontos, hogy az ő tanúi legyenek:

„Mondom északnak: add meg; és délnek: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiaimat messzünnen, és leányimat a földnek végéről, Mindent, a ki csak az én nevemről nevezetik, a kit dicsőségemre teremtettem, a kit alkottam és készítettem!” (Ézs 43:6–7).

Amikor Isten megparancsolja Júdának, hogy legyen az ő tanúja, egy drámai jelenetet látunk. A föld minden népének megparancsolja, hogy gyűljenek össze. Miután ez megtörtént, felszólítja a nemzeteket, hogy állítsák elő a tanúikat, akik igazolják bálványimádásukat. A bálványimádók nevében szóljanak így a tanúk: *ez igaz* (Ézs 43:9)! Ekkor éri el Isten Igéje Júdát:

„Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr; és szolgám, a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem és megértsetek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító!” (Ézs 43:10–11).

A mi feladatunk

Ézsaiás könyvének 43. részében a próféta a fogság előtt szólítja meg Júdát, de előretekint arra az időre, amikor Júda fogságba fog menni, később pedig visszatér Kánaán földjére. Isten meg fogja őrizni magának a kegyelmi választás szerinti maradékot. Ez a kegyelmi választás – ahogyan az igeszakaszból kiderül – vonatkozik a pogányok közül összegyűjtött újszövetségi egyházra is. Az ószövetségi egyház (Júda) Krisztus egyházának csak egy részét képezte. Amikor Krisztus elvégezte munkáját a földön, és felment a mennybe, Isten egyháza az övé maradt, de most

már főleg a pogányok közül gyűjti össze azt. A nemzeteket az Úr felszólítja, hogy állítsák elő a tanúikat, és bizonyítsák be, hogy isteneik megmenthetik és boldoggá tehetik őket. Ezt azonban nem tudják megtenni, mert nem lelhetnek közöttük boldogságot. Az egyház tanúskodik a föld népei felé arról, hogy mit tett értük Isten, és így bizonyoságot tesznek arról, hogy Jehova az egyetlen Isten.

Azt a kijelentést, miszerint Isten tanúi vagyunk, olyan versek követik, amelyekben csodálatos igazságok rejlenek. Isten úgy dicsőíti meg az ő nevét, hogy megmutatja: ő az egyetlen, aki megszabadíthat a bűnből és a halálból. Az ő szándékai örökkévalóak, és bizonyosan elvégzi, amit megígért. Senki nem zavarhatja meg az ő akaratát (Ézs 43:12–13).

Ő az egyház egyetlen Megváltója (Ézs 43:14). Megszabadítja Babilonból az ő népét, és megmenti az egyházat a nemzetek közül. Ő a Szent, aki az egyház Alkotója és Királya (Ézs 43:15). Az ő teremtett világában mindent megtesz azért, hogy üdvözítse azokat, akik az ő saját öröksége (Ézs 43:16–17, 19). Az egyház Isten nagyszerű alkotása: „*A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet*” (Ézs 43:21). A bizonyágtételük lényege Isten dicsőségének hirdetése.

Bizonyos értelemben Isten kényszeríti őket arra, hogy a tanúi legyenek, mert az a hatalom, amely által bizonyoságot tesznek, szerves része annak a tőle kegyelmesen kapott megváltásnak. Isten a föld minden nemzete közül választotta az ő népét. Vajon azért, mert szentebb volt a többi népnél? Vagy éppen alkalmasak voltak arra, hogy az ő népévé legyenek? Esetleg megszerezték a jogot, hogy az ő szentjei közé számláltassanak? Éppen ellenkezőleg. Isten nagyon egyértelművé teszi ezt:

„Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; Hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, a melylyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az égyiptombeli Faraó királynak kezéből.” (5Móz 7:6–8).

Tanúságunk ereje

Ézsaiás könyvének 43. részének még két tanulsága van. Először meg kell értenünk, hogy nemcsak a bizonyágtétel feladata, hanem annak ereje is az üdvösségünkéből származik, amelynek egyedül Isten a szerzője. Ő formált bennünket a népévé, és a saját céljaira alkotott minket. Az ő célja, hogy megdicsőítse magát a nemzetek között. Szuverén és hathatós módon életre hívta az ő népét, hogy a történelem minden időszakában az ő tanúi legyenek. Ezt a nagyszerű munkát azonban csakis Krisztus Lelke által végezhetik el, aki a szívükben lakozik.

Másodszor azt is meg tudjuk, hogy általánosságban véve miről kell szólnia a bizonyágtételünknek. Úgyszólván minden népet össze kell hívnunk, azaz el kell mennünk a nemzetek közé, mert Isten minden népből gyűjti az ő egyházát. Tanúskodnunk kell arról, hogy azok az istenek, akiknek szolgálnak, nem méltóak a dicsőítésre.

Ezt kell mondanunk a nemzeteknek: „Azt állítjátok, hogy azok az istenek, akiket ti szolgáltok, igazi istenek. Szeretnétek bizonyágot tenni ezekről az istenekről? Molokról, Baálról és Astartéről? Vagy a modern bálványokról: a gazdagságról, a hatalomról, a tudományról, az orvostudományról, a házakról, az országokról? Beszéljenek ezek az istenek! Mi tettek értetek? Talán örömet adtak nektek az isteneitek? Hol van az öröm, amellyel dicsekedtek? Hol van, amikor a rák miatt haldokoltok? Megtalálhatjuk-e a temetőben? Minden gazdagságotok csak aggodást, fájdalmat, sötét kétséget hoz rátok, mert a koporsóba nem vihetitek magatokkal azt, és nem zárhatjátok be a kórház ajtaját magatok mögött örömmel. Vajon megmenthet-e a modern tudomány? Mit tett a tudomány azért, hogy eltörölje a drogok és a részegség rabságát, és meggyógyítsa a szétesett családokat? Mit tett, hogy elkerülhessük a cunamikát, a földrengéseket, a tornádókat? Isten egy leheletére egész »lenyűgöző« teljesítményetek romokban hever. Mit szerzett nektek a modern orvostudomány, a csodálatos gyógyszerek? Ezt mondhatnátok: »Meghosszabították az életünket.« Vajon nem töltötték-e meg a szanatóriumokat, a kórházakat és az idősothonokat feledékeny öregekkel, akik már csak a halált várják? Vajon az isteneitek megszüntették a háborút? Felszámolták a szegénységet? Egy jobb, élhetőbb helyé tették ezt a világot? A bizonyágtételeitek csendes és néma. Semmit sem tettek.”

Isten azonban így szól: „Ti vagytok az én tanúim.” Beszéljete Jehova nagy tetteiről. Mutassatok őreá, aki az egész föld egyedüli Istene: nincs kezdete és vége, ő mindenek Teremtője, ő a szuverén Király, aki saját Fia által megváltotta egyházát a bűnből, és így örökre megszabadította a szomorúságtól, a betegségtől, a bajoktól. Mutassatok őreá, akié minden dicsőség és tisztelet.

Legyen ez a bizonyágtételek!

Van-e veszélye a tanúskodásnak egy gonosz világban, amely gyűlöli az Urat? Isten jól tudja ezt. Figyeljünk csak az Ézsaiás 43-ban elhangzó szavaira:

„Ne félj, mert én veled vagyok” (5. v.).

„Így szól az Úr, a ki a tengeren utat csinál, és a hatalmas vizeken ösvényt, A ki kihozott szekeret és lovat, sereget és vitézt; együtt hevernek ottan, nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának!” (16–17. v.).

„És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (1. v.).

Mit jelent a tanúság?

A tanúság fogalma kétféle elképzelésből áll össze. Az első gondolat, hogy a tanú saját maga látja és tapasztalja azt, amiről tanúskodnia kell. Ezt jelenti a Lukács 1:2-ben található kifejezés: *„A mint nekünk előnkbe adták, a kik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az ígének.”* Lukács az evangéliumi beszámolójában olyanokról ír, amiknek sok tanúja volt, azaz sokan maguk is látták és hallották azokat, amelyeket könyvében megemlít. Péter azt mondja, hogy ő, Jakab és János a megdicsőülés hegyén *a szemlélői voltak Krisztus nagyságának* (2Pt 1:16).

A kifejezés második jelentése – amely szorosan kapcsolódik az elsőhöz – a látottakról való bizonyágtétel. Ezt értjük alatta, amikor a törvényszéken a tanúk csak arról tanúskodhatnak, amit maguk is láttak vagy átéltek. Aminek ők maguk nem voltak tanúi, arról nem tehetnek vallomást, mert azt csak szóbeszéből ismerik. A tanúságnak ebből a jelentéséből következik az első is. Csak annak lehet valaki tanúja, amit maga is látott vagy hallott.

A nehézség, hogy mi Isten tanúi vagyunk. Nyilvánvaló azonban, hogy nem *láttuk* Istent, hiszen ő láthatatlan. Krisztust sem láttuk, akiben Isten megjelent. Péter első levelében ezt mondja Krisztusról: *„A kit, noha nem láttatok, szerettek; a kibin, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek” (1:8).*

Hogyan lehetünk hát Isten és az ő Krisztusa tanúi?

Péter elmondja, hogy noha nem láttuk Krisztust, mégis hiszünk benne. Hitünk tárgya mindig a Szentírás, és a Szentírásba vetett hit a Krisztusba vetett hit. Péter ezt a gondolatot második levelének 1. részében még tovább viszi. Miután beszélt arról, hogy ő maga – Jakabbal

és Jánossal együtt – szemtanúja volt Krisztus dicsőségének, hozzáteszi: *és igen biztos nálunk a próféta beszéd is* (19. v.). A biztos próféta beszéd a Szentírás. Sokkal bizonyosabb, mint az, aminek saját szemekkel vagyunk tanúi. Soha semmit nem látunk teljesen és tökéletesen. Készek vagyunk csak azt meglátni, amit mi akarunk. Még ha mindent megteszünk a megbízhatóságunkért, akkor sem lehetünk teljesen pontosak. A tanúk bizonyágtétele eltérő még akkor is, ha éppen ugyanazt látták. Péter szerint a Szentírás biztosabb annál, mint amiről saját szemek tanúskodnak.

A Szentírás nagyobb megbízhatóságának oka a következő:

„... az írásban egy próféta szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a próféta szó; hanem a Szent Lélektől indítva szólottak az Istennek szent emberei.” (2Pt 1:20–21).

A Szentírás magának Krisztusnak az élő bizonyágtétele. Amikor Krisztus Lelke – aki a Bibliát ihlette – bizonyágot tesz a szívünkben arról, hogy a Szentírás Isten Igéje, akkor nemcsak megtanulunk a Biblia lapjairól valamit arról, hogy mit tett Isten Krisztus által, hanem személyesen is megismerjük Krisztust mint Szabadítónkat és Megváltónkat. Tanúk vagyunk abban az értelemben, hogy „látjuk” magát Krisztust: a hitünk szemei által látjuk őt. Jézus az Ő Igéjében és Lelke munkája által azért szól, hogy bizonyágot tegyen Istenről. Halljuk magának Istennek a tanúságát, amely sokkal bizonyosabb, mint akár egy szemtanú bizonyágtétele. Ez a szó azonban Istentől származik Krisztus által, aki testté lett, és akiben egyedül van a teljes üdvösségünk.

Így ugyanazon Lélek által, aki a hitet munkálja a szívünkben, és megismerteti velünk Krisztust és azt a szabadítást, amelyet Isten ingyen nekünk ajándékoz általa, erős bizonyágtételt tehetünk, amelynek senki nem mondhat ellent. A Szentírás abszolút tévedhetetlenségének bármiféle tagadása elveszi tőlünk mindazt, amiről tanúskodnunk kell.

„Ti vagytok az én tanúim.” Eszerint olyan helyzetben vagyunk, hogy tanúbizonyágot kell tennünk Isten minden tettéről és arról a nagyszerű váltságműről, amelyet hit által Jézus Krisztusban vitt véghez bennünk.

A tanúságunk tartalma

Sok téves elképzelés terjedt el a bizonyágtétel tartalmával kapcsolatban. A tanúságtétel motivációja sokszor csak annyi, hogy „embereket vigyünk Krisztushoz”, vagy – ami rosszabb – „meggyőzzünk embereket arról, hogy fogadják el Krisztust mint személyes Megváltójukat”. Éppen ezért a keresztyének között az általános elképzelés, hogy mindenkinek, akivel csak találkozunk, azt kell mondanunk: Isten szereti őket, üdvözíteni akarja őket, és örülni fog, ha Krisztust Megváltóként elfogadják.

Ez a bizonyágtétel hamis tanúság. Bizonyosan nem akarunk hamis tanúk lenni!

A tanúságtételünk tartalma tágabb értelemben a Szentírás és annak egész tanítása. Azonban nem arról szól a bizonyágtételünk, amit mi magunk felfedeztünk a Szentírásban, hanem amit az egyház az elmúlt kétezer évben megértett és tanított a Szentírás alapján. Ez az igazság drága öröksége, amelyet hitvallásaink foglalnak össze.

A bizonyágtételünk kicsit pontosabban arról szól, hogy mit tett Isten Jézus Krisztusban azért, hogy megváltsa egyházát a bűntől és a haláltól, és szövetséget kössön vele. A Szentírás Jézus Krisztus arcképe. Krisztus arcképe magába foglalja mindazt, amit a Biblia az 1Mózes 1:1-től a Jelenések 22 utolsó verséig tanít. Krisztus egyetlen arcképének – amely a Szentháromság Istent jelenti ki annak teljességében – részét képezi mindaz, amit kétezer éven keresztül sok különböző ember írt, akiket Isten használt fel erre a feladatra. Ide tartozik a történelmi, a költészeti és a bölcsességirodalom, a prófécia és a különféle egyházaknak írt apostoli levelek.

A tanúságtételünk tartalmát tovább szűkíthetjük: az a feladatunk, hogy bizonyágot tegyünk Isten nagyszerű váltságművéről, amelyet Jézus Krisztus által vitt véghez. Tanúskodnunk kell Krisztus dicsőségéről, aki által megváltattunk. Nem magunkra, hanem Megváltónkra kell mutatnunk, mint az Úrra, aki mindenre elégséges, és az üdvösségünk egyedüli forrása. Tanúskodnunk kell Isten nagy haragjáról azokkal szemben, akik nem hisznek Krisztusban, mert nagy Istenünk büntetése az örökkévaló pokol.

Még pontosabban a bizonyágtételünk Isten nagy dicsőségéről szól: az Ő lénye és Jézus Krisztus dicsőségéről, valamint keze minden munkájának dicsőségéről. Ézsaiás így emlékeztet minket: *„A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet”* (43:21). Az igaz bizonyágtétel tartalma nem lehet a társadalmi problémák megoldása, az evilági utópisztikus álmok, a filozófiai kérdések tudományos értekezései, korunk bajainak gyógymódjainak fejtegetése, vagy egy olyan Isten hirdetése, aki minden egyes embert szeret.

Ti vagytok az én tanúim

Isten az Isten. Az ő tanúi vagyunk, hogy magasztaljuk és dicsőítsük őt, akié minden dicsőség. Azért vagyunk az ő tanúi, mert Istennek tetszett, hogy a mi tanúságtételünk által gyűjtse össze választott egyházát. Egyedül kegyelemből vagyunk ennek az egyháznak a tagjai. Pállal együtt bátran szólhatunk így:

„Óh Isten gazdagságának, bölcseségének és tudományának mélysége! Mely igen ki-kutatathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai! Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt néki tanácsosa? Avagy kicsoda adott előbb neki, hogy annak visszafizesse azt? Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Rm 11:33–36).

Végül pedig a bizonyágtétel során el kell mondanunk mindazt, amit Isten tett értünk, szegény, gyámoltalan bűnösökért, akiket az angyaloknál dicsőségesebb, gyönyörű szentekké tett. Arról is bizonyágot teszünk, hogy aki hisz Krisztusban, ugyanazt a dicsőséget fogja megismerni, amely a miénk is, míg azok, akik elvetik és kigúnyolják őt, örökre elvesznek a pokolban.

A tanúságtétel elkerülhetetlensége

Miközben a Szentírás kétségkívül arra buzdít minket, hogy legyünk hűséges tanúk ebben a világban, az is bizonyos, hogy az egyház nem térhet ki a bizonyágtétel elől. Az Ézsaiás 43:10 nem arra szólít fel, hogy legyünk hűséges tanúk, hanem egyszerűen megállapítja: *„Ti vagytok az én tanúim.”*

Ezt Jézus is hangsúlyozza, bár kiegészíti egy intéssel. A Máté 5:14–16-ban ezt olvassuk:

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Urunknak ezeket a szavait a hegyi beszédben olvashatjuk, amelyet helyesen szoktak a *mennysorság alkotmányának* nevezni. Jézus szava egyértelmű. A világ sötétségben, teljes sötétségben van, amelyben senki nem találja meg az utat. Ez a hazugság sötétsége, amely kioltja

az igazság világosságát; a romlottság sötétsége, amely elnyeli a szentség világosságát. Az Úr Isten Krisztus által ebben a sötét világban ragyogtatja fel az ő igazsága és szentsége világosságát. Ezt egyháza összegyűjtése és megőrzése által cselekszi. Az egyház az általa hirdetett igazság fényével világít, és a Krisztus tökéletes áldozata által elnyert szentséggel ragyog. *„Ti vagytok a világ világossága.”*

A tanúságtételt elkerülhetetlenné teszi már az is, hogy az egyház az idők kezdetétől fogva annak végezetéig jelen van a világban. Az egyház folytonos jelenléte azt tanúsítja, hogy Isten szereti az ő egyházát, és hűséges ahhoz. Az ördög minden seregével és a vele teljes szívéből együttműködő világgal elszántan el akarja pusztítani az egyházat. A világ gyűlöli a világosságot, és elvakítja annak ragyogása. Az egyház viszont minden korban létezik. Fénye ki nem oltható. Isten nemcsak összegyűjti, hanem meg is őrzi és meg is tartja az ő egyházát. Minél sötétebb és komorabb a világ, annál fényesebben ragyog az egyház világossága, hirdelve Isten Igéjét mint az egyetlen igazságot, és szent intézményként megmaradva egy erkölcsileg romlott világban. *„Hiszek egy szent, egyetemes, keresztyén anyaszentegyházat!”*

Egy szükséges feladat

Jézus egy intést is hozzátesz az előbbiekhöz, ami valóban szükséges. Saját személyes bűneink elhomályosítják Isten igazságának és szentségének világosságát. A fényünket bűnös módon véka alá rejtjük, mégpedig azért, mert félünk az üldöztetéstől és a Krisztusért való szenvedéstől. Természet szerint erősen vágyakozunk a sötét, bűnös világ élvezeteire. Sürgetően szól tehát hozzánk az intés: *„Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Mt 5:16).

Ebben a két versben két másik gondolat is megtalálható, amelyeket röviden meg kell említenünk. Ezekről a későbbi fejezetekben még részletesebben szólnunk.

Az első gondolat: az egyház a bűn áthatolhatatlan sötétségében felragyogó, mennyei világosság, ezért maga a hívő ember csak akkor lehet világosság, ha élő közösségben van az egyházzal. Amennyiben elszakítja magát az egyháztól, ahol az igazság található, akkor elveszíti azt a világosságot, amelynek rajta keresztül kellene felragyognia.

Krisztus *az igazság napja* (Mal 4:2), aki kijelenti Isten teljes igazságát, és aki folt nélküli szentségében engesztelést mutatott be bűneinkért. Az egyház olyan, mint a hold, amelynek nincs saját fénye, hanem minden világosságát a naptól nyeri. Ha a hold elrejtőzik a nap elől,

akkor hideg, sötét és láthatatlan marad az űr feketeségében. Ahogyan a holdfázisok változnak az újholdtól a teleholdig, ugyanúgy az egyház is hol fényesebben, hol kevésbé fényesen világít. Az egyház részei vagyunk. A saját tanúságunk fényét csak az igazság napjától kaphatjuk, így csak akkor lehetünk a világ világossága, ha élő közösségben vagyunk az egyházzal.

A második, amit röviden megemlítünk, hogy Isten az ő népe bizonyágtétele által viszi véghez a terveit. Mások látják a jó cselekedeteinket, és dicsőítik a mi mennyei Atyánkat. Némelyek ezt a teodíceára értik: arra a napra, amikor Urunk visszatér az ég felhőivel, és amikor minden térd meghajol, és *„minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”* (Fil 2:10–11). Szerintem jobb az a magyarázat, miszerint Isten az Ő népe tanúskodását használja fel arra, hogy másokat üdvösségre juttasson. Való igaz, hogy az egyházon kívül nincs üdvösség, de Isten az örök életre választottakat az ő népe bizonyágtétele által juttatja el a Jézus Krisztusba vetett hitre, és így az egyház közösségébe, ahol mindvégig tápláltnak és megtartatnak.

A választottak üdvössége során maga Isten dicsőített meg az ő egyházában. *„A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet”* (Ézs 43:21). Bizonyágtételünk által is egyedül Istené legyen a dicsőség!